

PHIL'S VIJFDE LIEFDE-DRAMA

DOOR

EMMY VAN LOKHORST.

I.

In den geurigen ochtend wiegden op en neer de bloemen. Gekweekte zonnebloemen fijn geel tusschen de breed-groene bladeren en lathyrus, de teedere kelken in zachte kleuren van wit en rose, lila en violet.... En naast de witte bank vóór het huis groeiden de roode, felroode geraniums. Tusschen de rozen stond Phil. Haar wit japonnetje schemerde door de groene struiken en haar donker hoofdje ging soms mee op en neer, in den zachten wiegel, waarin heel de bloementuin de zaligheid van den Junimorgen scheen te uiten.

Phil trad voorzichtig tusschen de struiken vandaan en tuurde een oogenblik naar het huis, waarvan de bovenste ramen nog waren gesloten. Met beide armen omving ze den bloemenschat van zacht gekleurde kronen en frisch-gedauwd groen. Bovenop lagen de versch gesneden rozen, die hield ze met haar kin tegen, dat ze niet vallen zouden. En stapje voor stapje liep ze op het huis toe, de hooge voordeur in en door den breeden koelen gang naar de ontbijtkamer, waar ze de bloemen op den grond vleide.

Met elastische stapjes tripte ze door de kamer en zamelde vazen bijeen. De kasten plunderde ze en van het antieke eikenhouten rek nam ze ook de twee Delftsche pullen. Toen liet ze met een kort, voldaan zuchtje zich op den grond naast de bloemen neer en begon de vazen te vullen.

Door de wijd-geopende ramen kwam niets dan stilte binnen. Soms fladderde een musch even neer in de vensterbank, keek met een paar verbaasde kraaloogjes naar binnen en floepte verschrikt weg bij een onverwachte beweging uit de bloemenhoop.

Schoorsteen, kasten, hoekjes.... alles stond reeds vol geurende bloemen en nog had Phil een paar lage potjes, gevuld met

Oost-Indische kers over, die ze nergens meer wist te plaatsen. Mijmerend zag ze de kamer rond, de potjes ieder in een hand. Wacht! op dat richeltje boven de openslaande ramen. O, wat stond dat kleurig, de oranje en dieproode klokbloemen in het wit der raamomlijsting.

Langzaam sloeg de klok negen uur. Phil begon de gedekte tafel haastig op te ruimen. Ze was laat vanmorgen. En Betje bracht nog 't waschwater niet. Ze drukte op 't elektrische lamp-belletje en schudde dan de broodplank leeg boven 't kruimel-bordje.

„Heb de juffrouw gebeld?”

„Ja Bet, krijg ik 't warme water? 't Is al over negen”. Ziezoo, — nu alleen nog omwasschen. Daar was Bet. „Zal ik de juffrouw helpen afdrogen?”

„Nee hoor Bet, dank je wel”.

„Wa 'n mooie blommen het de juffrouw. 't Lijkt binnen ook wel een tuin”, zei 't boerenmeiske, Phil met vriendelijke oogen aanziend. „'t Is toch maar een heele gezelligheid, dat de juffrouw der is!”

Phil lachte. „En de juffrouw vindt 't zelf óók gezellig, hoor. Zeg Bet, veeg jij nog even die blaadjes van den grond? Anders krijg ik 't met Mevrouw te kwaad, en dan mogen er heelemaal geen bloemen meer in huis!”

Juist toen Phil klaar was met de ontbijt-tafel, klonken de drie tikjes van het belletje uit de slaapkamer. Phil schonk een kopje thee in, zette dit naast de twee boterhammetjes op het blaadje en ging naar boven. Het eerste portaal lag heelemaal in de morgenzon en heerlijke geuren van heliotroop en kamperfoelie kwamen uit den achtertuin. Phil voelde haar borst uitzetten van genot en met de oogen halfdicht, opende ze de deur van de slaapkamer.

Een bedompte lucht kwam haar tegen en het eerste oogenblik kon Phil niets zien in de donker gemaakte kamer. Ze zette het blaadje op een stoel en ging tastend naar de ramen, waarvan ze de gordijnen wegtrok.

„Ziezoo! Nu kan ik je tenminste zien als 'k je goedenmorgen zeg. Heb je goed ge-